

HOOFDSTUK 4

Twee vrouwen

BEGIN JANUARI 1947. ACHTER MIJN RUG GING DE DEUR VAN DE REDACTIE open. Ik keek om. Wil Wisse, chef-redactie van *Libelle*, kwam binnen. Klein en dun. Achter haar, bijna een halve kop boven haar uit stekend, een jonge vrouw, een verschijning. Een mooi gezicht. Sterk van lijnen en vlakken, maar met een zachte uitstraling, onzeker. Het was koud buiten. Zij had haar bontjasje nog aan. Dat maakte haar schouders nog breder dan zij in werkelijkheid waren, haar heupen nog smaller. Natuurlijk keek ik naar haar benen. De fraaiste die ik ooit had gezien. Lang, slank en toch met goed gevulde kuiten. Tjonge, wat een mooi meisje. Voor een jongen als ik absoluut onbereikbaar. Dat wist ik meteen, maar ik hoopte toch vurig dat ik wel eens met haar zou kunnen praten, haar van nog dichterbij zou kunnen zien. Wil Wisse stelde haar voor: Ciny Macrander, journaliste uit Zutphen. Ik kon mij niet voorstellen dat Ciny op mij verliefd zou worden. Iemand als zij kon kiezen uit knappere, oudere, rijkere, begaafdere mannen dan ik, aankomend journalistje met lelijke voortanden. Toch gebeurde het. De aanloop daar naartoe waren een paar gemeenschappelijke hobby's en interesses. Zij speelde piano, ik zong in die tijd operette. Zij tenniste, ongeveer net zoals ik, zodat wij een prettig dubbel vormden. Maar het belangrijkste: wij waren allebei gek op het schrijven van short stories. Verder had ik het voordeel dat zij geen fiets had en ik wel.

Lente en zomer van 1947 waren prachtig. In onze vrije tijd gingen wij groepsgewijs op pad. Vaste kern waren de *Libelle*-redactrices San van Liempt, Tineke Raat, Marit Michielsen, Lenny Berensen, Riet van Rijk en Renée Geraerts, soms aangevuld met meisjes van het secretariaat, mijn vriend Ton Schalxks en ik. De zaterdagavonden waren de mooiste. Na het tennissen 's middags gingen wij door naar het Bloemendaalse strand, waar wij tot laat in de avond bleven. Die zomer lichtte de zee bijna altijd, het mooiste natuurverschijnsel dat ik ken. Als je zwom, werd je omgeven door miljarden oplichtende smaragden. Kletste je met je handen in het water, dan spoten fonteinen lichtspetters omhoog. Terug op het strand vond Renée het altijd leuk op de plekken van haar borsten en buik over haar badpak te wrijven. Die zag je dan nog tot op wel twintig meter in het donker oplichten. Prikkelend was dat niet, daarvoor was het te lollig.

Ciny en ik werden elkaars jeugdliefde. Wij hebben ervan genoten tot de hoogte waarop Ciny's katholicisme en mijn conservatisme ons een halt toeriepen. Aan verloven en trouwen hebben wij nooit gedacht. Van onze salarissen hielden we maar net genoeg geld over om ons tennissen te betalen en zo nu en dan naar de bioscoop met een kopje koffie toe. Sparen konden we niet en wij wisten dat wij toch niet aan woonruimte zouden kunnen komen. Ik denk achteraf ook dat wij ons er te jong voor voelden. Zo kort na de oorlog trouwden de meeste mensen niet voor hun vijftwintigste. Het leven sleurde ons bovendien zo snel vooruit, dat wij elkaar hebben losgelaten. Ciny maakte onze verkering uit. Dat was voor mijn ego zo'n klap dat ik het herstel weigerde toen zij dat een paar weken later aanbood. Zij deed dat wel op een leuke manier terwijl wij weer eens met de groep op de terugweg uit Bloemendaal waren. Achter mij op de bagagedrager zong zij het liedje:

Johnny Johnny, don't touch me..

Johnny, Johnny, don't...

Johnny, Johnny, do...

Johnny, Johnny...!

Maar Johnny gaf geen krimp.

Daarna heeft hij maandenlang moeten krimpen van spijt. Misschien wel jaren. In Ciny's hart kwam weer genoeg ruimte voor een andere liefde. In 1953 trouwde zij met Eddy Luiting, een straaljagerpilot. Een knappe, aardige man. Zes weken na haar bruiloft stortte hij met zijn vliegtuig neer. Een paar weken na Eddy's begrafenis kwamen Ciny en ik elkaar weer tegen. Wilde zij praten over haar ellende? Kon ik haar een beetje helpen? Misschien een begin maken aan een nieuw begin?

'Wil je koffie met mij drinken?'

'Nee John, dank je. Ik heb een afspraak en... het gaat niet, er gaat niets.'

Acht maanden later stuurde zij mij de geboorteaankondiging van haar dochtertje Edith. Ik schreef haar mijn felicitatie en dacht dat dit het einde van ons directe contact was. Indirect hoorde ik dat zij in 1956 trouwde met Lex Peppelenbosch, een Amersfoortse advocaat.

1970

De telefoon op mijn bureau rinkelt. Mijn secretaresse, Ans Corvers. Zij vangt alle telefoontjes van buiten op.

MIJN LAATSTE REPORTAGE

'John, een mevrouw voor jou aan de lijn. Iets met 'bos'. Zij zegt dat je haar kent.'

'Oké, geef maar door.'

'John?'

Het geluid gaat mijn oor in, mijn hersens, mijn maag, mijn tenen.

'Hé, Cinette... Hoe is het?'

'Niet zo best. Daarom bel ik je.'

Ciny's man en haar moeder waren kort daarvoor overleden. Haar vader was allang dood. Verdriet sloopte haar steeds verder en zij had het gevoel dat zij haar kinderen tekort deed door haar depressie. Kon ik helpen?

Gelukkig was ik in de positie om dat te doen. Ik nam tijd voor haar en inspireerde haar om zich boven de ellende uit te werken met het liefste wat zij altijd had gedaan: schrijven. Ik zei dat ik dringend iemand nodig had om het *Margriet Winterboek* samen te stellen en er zelf kinderversjes voor te maken.

Het lukte. Zij werkte zich door haar depressie heen. En sindsdien is het contact met haar en haar kinderen nooit meer verloren gegaan. Zij was een van de veertig gasten die mijn vrouw en ik hadden uitgenodigd om ter gelegenheid van mijn zeventigste verjaardag een tocht over de Vecht te maken. En daar gebeurde het weer, midden in het rumoer. We keken elkaar aan en vertelden elkaar dat in ons geheugen beelden uit ons verleden opsprongen.